

Şimdilik

Hande Kökten

Eylül 2020'den itibaren yaratıcı yazarlık atölyelerine katıldığım Mario Levi ustamın anısına…

Birlikte ikinci atölye dönemini noktalayan dersin sonunda sesimden dinleyip, çok mutlu olduğu / duygulandığı yazım. İyi ki o zaman yazmışım, zira şimdi kurabileceğim hiçbir cümle bu kederi yeterince ifade etmeyecek.

31 Ocak 2024

Saatli Maarif Takvimi'min iki bin yirmi bir yılına ait sekiz yaprağında ismi yazılı artık: Sadece sekiz güne de değil, o sekiz haftanın her gününe kendi cümlelerimiz / hikayelerimiz / insanlarımız / kurgularımız / acemiliklerimiz / telaşlarımız / okumalarımız ile sirayet eden; mürekkebin kağıdın görünmez lifleri arasına usulca ve garip bir huzursuzlukla sızmasına benzer mutluluğun "Mario Levi hâli"… Hem de haftanın en can alıcı günü Çarşamba'nın akşam vakitlerini, mesafenin mecburiyet olduğu ve hâlâ ne kadar süreceğini bilemediğimiz ölümcül salgına rağmen, evlerimizden / odalarımızdan çıkmadan, ama aslında Moda'da bir başka evin en güzel odasında ağırlanarak geçirmek: Odadaki duvar saatinin pandülü davudi sesiyle zamanın aktığını, sayılı saatler boyunca ne öğrenirsek / ne düşünür, ne izler, ne duyar, ne yazarsak kâr olduğunu hatırlatıyor durmadan; iki heceden oluşan kısacık bir cümleyi tekrarlayıp duruyor, bakın dinleyin (tik tak, tik tak, tik tak…) işte hâlâ / şimdi ve biz gittikten sonra da söylemeye devam edecek.

Şimdilik, Hande **Kökten**, iç/in bb, No: 103 Hors Série - Ayrık Sayı - Special issue [02.2024]

Günün yorgunluğunu dinlendiremeden, bir bardak su ile koltuğuna oturan, ve bir hafta önceki buluşmanın belleğinde canlanması için sorular soran ev sahibimiz, sanki kucağında uyuyan bir kedi varmış da, onu uyandırmaktan çekiniyormuş gibi alçak sesle konuşmaya başlıyor; biz hem yalnız, hem olduğumuz yerdekilerle, hem de bir arada ve ev sahibimizin çalışma odasında dinlemeye başlıyoruz. Kâh edebiyat kavramlarına değiniyor, kâh kısa öyküler kurguluyor, kâh parmaklarında mürekkep lekeleriyle kendi İstanbul'unu anlatıyor, kâh en sevdiği mezecilerin yol tarifleriyle açlığını ima ediyor.

Konuşurken her birimizi daha iyi görmek istercesine öne doğru eğilince, sesi kadar yüzünün çizgileri, arasıra tıkanan nefesi, kısa öksürükleri, gözlük çerçevesiyle belirginleşen muzip bakışları ile suretini de bırakıyor belleklerimize. O yüzden ne sadece anlattıklarından, ne de okuyup, söylediklerimizden ibaret bu akşam saatleri; bizim tanıklığımız, tanışmadan çok önce kitaplarını okuduğumuz ve bu deneyim ile kendisine ulaşmanın bir yolunu bulacak kadar şanslı olduğumuz Mario Levi'nin hocalık / yol göstericilik / yazarlık kimliğinin ötesinde, kısacık bir hayat parçası için bile olsa kesiştirdiğimiz patikalarımızdaki yoldaşlığı aslında…

Yol uçsuz bucaksız, her birimiz başı sonu görünmez bir yürüyüşün içindeydik zaten; yoldayken başımıza gelenleri / bırakıp gidenleri / peşinden gitmek isteyip de yetişemediklerimizi, yitirip özlemeye doyamadıklarımızı, tanık olmasak da dinlemeyi sevdiklerimizi, sadece konakladığımız fakat aslında kalmak istediğimiz şehirleri, o şehirlerde tanıyıp unutamadıklarımızı, mektupsuz kalmış adresleri / adresini kaybetmiş mektupları, yazmaya üşendiğimiz günlükleri, ölmüşlerimizi / susmuşlarımızı, hepsini ve daha nicesini bilip de bize yoldaş oluveren İstanbullu Bay Levi.

Sekiz haftanın başlangıcı kıştı, bu gece Hıdrellez, yarın sabah bahara ve yaza uyanacağız: O yüzden dilek dilerken bu yoldaşlığın bize öğretip düşündürdüklerini, yazmaya başlayıp bitiremediğimiz hikâyeleri, torununa hep hasret kalacak Ferhunde Hanımı, karşı apartmanın perdeleri kapanmayan salonunda bir daha hiç görünmeyen orta yaşlı adamı, yorgun belleklerde dolaşan unutkanlık bulutlarını, her gün yaratıp bir deftere not ettiğimiz müstakbel roman kahramanlarınızı, sevdiğimiz şehirlerin bizdeki izlerini, defterler dolusu yazma hayalini, o hayali öteleyen mecburiyetleri ve yazmak için sabırsızca biriktirdiklerimizi unutmayın sakın.

Ve elbette hayatın Mario Levi halinden uzun süre ayrı kalmamayı da dileyin okunaklı bir el yazısı ile. Bahçeniz / bahçede bir gül ağacınız yoksa da hiç dertlenmeyin, kâğıdın köşesine yeşil mürekkeple bir gül çizin, ve inanın birbirimizin yokluğunda kendi patikalarımızda yürürken bir gün yeniden karşılaşacağımıza.

Öyleyse şimdilik…

hk, 5 Mayıs 2021

Şimdilik, Hande **Kökten**, iç/in bb, No: 103 Hors Série - Ayrık Sayı - Special issue [02.2024]